

Николай Пеняшки

Съседът

Слави облечен с бял костюм, светлосиня риза и вратовръзка излезе от къщи.

Оледа се наоколо, поглади с ръка темето, почеса се по врата, а на лицето му цъфна приятна усмивка. Беше около 40-годишен с кестенява коса, късо подстригана, гълъбови очи и леко удължено мургаво лице. Стройното атлетическо тяло му придаваше величествена осанка.

От двете страни входната врата имаше вградени тонколони, от които се чуваше приятна италианска песен. Козирката на приземния етаж бе доста голяма, подпряна с четири красиво изработени пилона, между които имаше малки лехи с цветя.

От входа на къщата до портата бе направена доста широка пътека от мраморни плочи. Дворът бе доста голям. В дъното на единия край имаше сграда, определена за производство.

Слави въздъхна, присви замислените си очи, и на челото се появиха две тънки бръчки. Имаше навик да преценява нещата не само за настоящия момент, но и за близкото бъдеще.

– Слави как искаш кафето; с бита или суха сметана? – попита една сексапилна брюнетка показала се на вратата.

– С бита...! – смотолевя той, без да се обръща към нея – Скъпа, донеси ми и цигарите!

Седнал на мекия тапициран стол, и облегнат четеше ежедневника „24 часа“.

– Славчо здравей! – Поздрави го съседа му.

– Здравей Пешо! Как я караш?

– Добре, слава богу! Ходих до Кирето. Снощи ли дойдохте?

– Да.

– Абе-е-е, снощи май имаше земетресение, а?!

– Ама и ти с твоето подсъзание!

– Млади хора сте още! Сега ви е времето!

– Тъй де!

Катерина излезе с поднос, с две сравнително големи чаши кафе, натурален сок и го постави на масата.

– Здравей, Катеричке! Я-я-я-я как си се разхубавила! – поде Пешо усмихнат – Де да бях на вашите години? – въздъхна, усмивката му отлетя като птица, и се поднесе към младите.

Беше му приятно когато ги виждаше, а и сърцето му се радваше-сякаш танцуваше.

– Ела да пиеш едно кафе! – покани го домакина – Знаеш, че винаги си добре дошъл...! Приятно ми е с теб, а и те чувствам много близък. Не

знам защо, но е така?!

– И аз изпитвам същото...! Хубаво ми е с теб момче! Извинявай, че ти говоря така!

– Ела де! Няма да те каня сто пъти! Кате, направи друго кафе за себе си! Бай Пешо е наш човек! Може да не сме роднини с тебе, но те имам като член от семейството! – рече Слави с лъчезарна усмивка, почесвайки се по темето-Пий си кафето и нектара! Катето ще си направи друго!

– Ще ми ръждясат червата приятелю! По огнената вода съм! – каза усмихнат Пешо, но през погледа му премина тъжна сянка, която Слави не забеляза.

Той бе ведър човек и никога не изразяваше проблемите си. Очите му святкаха като фарове, а усмивката не падна от лицето, изгоряло от слънцето. Изглеждаше младолик въпреки напредналите години. От него винаги излъчваше доброта – на пук на всичко.

– Добре млади човече, ще изпия кафето за не те обидя! Благодаря за поканата!

– Добър човек си ти, бай Пешо! Шегаджия!

Седнал на стола срещу домакина, Пешо въздъхна тежко, но усмивката не падна от лицето. Очите му сияеха като слънчево утро, а зениците като две сребърни звезди топлиха всичко около себе си. Както в тях така и в душата си криеше болка, за която само той си знаеше.

– Ти как я караш? Пак ли беше сам в снощи? Не научи ли някакъв хабер за сина и дъщеря си?

– Не съм Слави! Едва ли ще науча! Но реално казано, те са винаги до мен, дори и в душата ми.

– Ако ти се пуши, вземи си цигара! – предложи свойски Слави.

Той също мечтаеше някой светнал ден да срещне баща си, и да го прегърне... Беше малък, когато баща му бе заминал в чужбина и няколко години след това, майка му по незначайни причини се разведе, и не спомена нищо на децата си... Но когато стана зрял мъж, научи че на негово име има тлъста банкова сметка...

– Благодаря ти приятелю! – рече Пешо и запали цигара – Как е сестра ти?

– Добре е! Работи!

– А ти имаш ли вести за баща си? Много пъти си ми споделял за него!

– Нямам...! Изпитвам страхотна необходимост от него! А и му дължа много! Не знам защо, но-о-о-о майка ми е унищожила всички негови снимки и документи. Дори не знам как изглежда! Освен това са изгорени всякакви писма и картички, за да не попаднат в ръцете ни; на мен и сестра ми. Това никога няма да ѝ го простя! Все пак ми е майка!

Двамата мълчаха и си пушеха цигарите. Слънцето препичаше, а лъчите пронизваха навсякъде. До тях кацнаха два гълъба, след това затанцуваха, а после се разделиха. Направиха своя пирует и кацнаха един до друг.

– Ще обядваш ли с нас? Много държа на теб! – каза Слави и се усмихна.

– Благодаря ти! Но не ми е удобно!

– Моля те, не ми отказвай!

Пешо му отговори с усмивка.

– За приятния ти отговор да прием по едно гориво! Какво ще желаш; кайсиева, водка или уиски?

– Предпочитам кайсиева!

– Не искам да се притесняваш! Дори съм се запасил с цигари. Катя...! Къде си?

Донеси ракията и две кутии цигари!

Катерина донесе поръчката дори и салатата която беше готова. Домакинята се усмихна и попита:

– Как си бай Пешо? Как я караш?

– Добре съм дъще! Благодаря!

Тя бе свикнала на приказките и на благите му думи.

Казаха си на здраве и отпиха. Разговаряха доста, дори се смееха от душа.

Не след дълго пред портата спря червено „ПЕЖО 407“, от което излезе доста изискана дама в напреднала възраст и един мъж с побеляла коса, сресана назад и леко коремче. Същият приглади бялата си коса с особен реверанс и изпъна самото.

– Пешо, извинявай, моля те да изчакаш за малко!

Тръгна към колата, размени няколко тихи думи с новапристигналиите. Отвори съседния портал, вкараха пежото в двора, и дойдоха под сянката при Петър.

Той забеляза, че Слави бе малко смутен от новодашлите. Но това бе

за кратко. Обстановката се разчупи, когато се появи Катерина.

– Пешо позволи ми да те запозная с госпожа майка ми, и този приятен господин! – каза Слави и представи по същия начин Пешо.

Седнаха околко масата, а по лицата на всички грейнаха усмивки. Масата бе сервирана на бързо.

Разговорите продължиха в друга насока.

– Извинявай Слави, знам че ме покани на обяд, но трябва да си тръгвам приятелю. Може да сме близки приятели, но сте се събрали семейството. В момента не ми е мястото тук.

– Съжалявам, но няма да те пусна! Държа много на теб, и искам да останеш!

– Сине, остави човека! Прав е! Той не е от семейството! – намеси се майка му и запали цигара.

– Майко, много те моля, не се обаждай! Тази къща е моя, строена с пари от баща ми, а също и мои! Така че аз командвам тук! А колкото до съседа ми Петър, той е мой приятел, дори и нещо повече! Искам с чиста съвест да кажа пред всички, че го обичам като баща, тъй като не знам дали моя е жив! – и положи ръка върху рамото на съседа си.

Разказът е по действителен случай.

КРАЙ

© Николай Пеняшки

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8186>]